

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 29.10.2009
KOM(2009)582 wersja ostateczna

Wniosek

DECYZJA RADY

**upoważniająca Republikę Łotewską do przedłużenia stosowania środka stanowiącego
odstępstwo od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku
od wartości dodanej**

UZASADNIENIE

KONTEKST WNIOSKU

Podstawa i cele wniosku

Na mocy art. 395 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie VAT”) Rada – stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji – może upoważnić każde państwo członkowskie do zastosowania szczególnych środków stanowiących odstępstwo od przepisów tejże dyrektywy w celu upraszczania poboru podatku od wartości dodanej (VAT) lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania.

W piśmie zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny Komisji w dniu 3 marca 2009 r. Republika Łotewska (zwana dalej „Łotwą”) zwróciła się o upoważnienie do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy w sprawie VAT. Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy w sprawie VAT pismem z dnia 22 września 2009 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Łotwę. Pismem z dnia 24 września 2009 r. Komisja zawiadomiła Łotwę, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.

Kontekst ogólny

Rynek drewna na Łotwie jest w dużym stopniu zdominowany przez małe, lokalne przedsiębiorstwa oraz indywidualnych dostawców, dla których stanowi on często pole przejściowej działalności, co utrudnia kontrolę administracji podatkowej, a tym samym nierzadko stwarza możliwość uchylania się od zobowiązań podatkowych. Najbardziej rozpowszechnioną formą uchylania się od zobowiązań jest wystawienie – przez dostawcę, który następnie znika nie płacąc podatku – faktury, zachowującej jednak ważność i dającej klientowi podstawę do uzyskania zwrotu VAT.

Objęty niniejszym wnioskiem przepis przewiduje, że w przypadku transakcji związanych z drewnem, w określonych warunkach to odbiorca towarów lub usług jest zobowiązany do uiszczenia podatku VAT. Przepis ów stanowi odstępstwo od ogólnej zasady zawartej w art. 193 dyrektywy w sprawie VAT, która stanowi, że organy skarbowe obciążają należnym podatkiem od wartości dodanej dostawcę dóbr bądź usług. W praktyce oznacza to, że dostawca towarów nie pobiera podatku VAT od klienta, o ile klient kwalifikuje się jako podatnik do celów podatku VAT. Taki klient jednocześnie deklaruje i odlicza odpowiednią kwotę VAT od wartości dostawy, pod warunkiem że posiada pełne prawo do odliczenia. W rezultacie płatność podatku VAT nie wpływała faktycznie do skarbu państwa.

Przedmiotowy środek (stanowiący odstępstwo od przepisów ówczasie obowiązującej szóstej dyrektywy w sprawie VAT – tj. dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 145 z 13.6.1977 r.), bez głębszych merytorycznych zmian zastąpionej obecną dyrektywą w sprawie VAT) został z początku ustanowiony Aktem Przystąpienia z roku 2003 (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33)), a dokładniej: postanowieniami zawartymi w rozdziale 7, pkt 1 lit. b) jego załącznika VIII, na czas określony do dnia 30 kwietnia 2005 r. Następnie

stosowanie tego środka przedłużono do 31 grudnia 2009 r. decyzją Rady 2006/42/WE z dnia 24 stycznia 2006 r. (Dz.U. L 25 z 28.1.2006, s. 31).

Komisja przyjmuje do wiadomości fakt, iż okoliczności oraz przesłanki, na jakich oparto początkowe odstępstwo, pozostają w dalszym ciągu bez zmian, a przyjęte dotychczas odstępstwa umożliwiły Łotwie ograniczenie ryzyka uchylania się od płacenia VAT oraz uproszczenie procedury nakładania tego podatku na rynku drewna. Należy zatem dokonać kolejnego przedłużenia na czas określony.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Nie dotyczy.

KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Nie dotyczy.

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

Ocena skutków

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji Rady ma na celu zwalczanie unikania opodatkowania VAT na rynku drewna na Łotwie, dlatego jego potencjalny wpływ na gospodarkę jest pozytywny.

Jednakże w każdym przypadku wpływ będzie ograniczony ze względu na wąski zakres odstępstwa i ograniczony czas jego stosowania.

ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Krótki opis proponowanych działań

Upoważnienie Łotwy do przedłużenia stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy w sprawie VAT w odniesieniu do zastosowania mechanizmu samonaliczania podatku do transakcji związanych z drewnem.

Podstawa prawna

Artykuł 395 dyrektywy w sprawie VAT.

Zasada pomocniczości

Zgodnie z art. 395 dyrektywy w sprawie VAT państwo członkowskie pragnące wprowadzić środek stanowiący odstępstwo od wspomnianej dyrektywy musi otrzymać upoważnienie Rady w postaci decyzji Rady. Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów

Niniejsza decyzja dotyczy upoważnienia przyznanego państwu członkowskiemu w odpowiedzi na jego własny wniosek i nie stanowi jakiegokolwiek zobowiązania.

Biorąc pod uwagę ograniczony zakres odstępstwa, szczególny środek jest proporcjonalny do wyznaczonego celu.

Wybór instrumentów

Zgodnie z art. 395 dyrektywy w sprawie VAT odstępstwo od wspólnych zasad dotyczących podatku VAT jest możliwe jedynie po uzyskaniu upoważnienia Rady, stanowiącej jednogłośnie na wniosek Komisji. Najbardziej właściwym instrumentem jest decyzja Rady, jako że może ona być kierowana do poszczególnych państw członkowskich.

WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Wspólnoty.

INFORMACJE DODATKOWE

Klauzula przeglądu/rewizji/wygaśnięcia

Wniosek zawiera klauzulę wygaśnięcia.

Wniosek

DECYZJA RADY

upoważniająca Republikę Łotewską do przedłużenia stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej¹, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W piśmie zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny Komisji w dniu 3 marca 2009 r. Republika Łotewska (zwana dalej „Łotwą”) zwróciła się o upoważnienie do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od przepisów dyrektywy 2006/112/WE dotyczących określenia podatnika zobowiązanego do zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT) organom podatkowym.
- (2) Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, pismem z dnia 22 września 2009 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Łotwę. Pismem z dnia 24 września 2009 r. Komisja zawiadomiła Łotwę, że posiada wszystkie informacje, które uważa za konieczne do rozpatrzenia wniosku.
- (3) Rynek drewna na Łotwie jest zdominowany przez małe, lokalne przedsiębiorstwa oraz indywidualnych dostawców. Charakter rynku oraz działających na nim przedsiębiorstw spowodował zjawisko oszustw podatkowych, które okazuje się trudne do opanowania przez organy podatkowe. W związku z tym do łotewskiego prawodawstwa dotyczącego VAT włączono specjalny przepis obowiązujący w stosunku do transakcji na rynku drewna, który stanowi, że osobą zobowiązaną do uiszczenia podatku jest podatnik, na rzecz którego wykonano podlegającą opodatkowaniu dostawę towarów lub usług.
- (4) Środek ten stanowi odstępstwo od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE, stanowiącego, że w systemie wewnętrznym do zapłacenia podatku zobowiązany jest zazwyczaj podatnik dostarczający towar lub też świadczący usługę.

¹ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

- (5) Stosowanie tego środka zostało dopuszczone na mocy Aktu Przystąpienia z roku 2003², a w szczególności w jego załączniku VIII, rozdział 7 pkt 1 lit. b), oraz decyzją Rady 2006/42/WE z dnia 24 stycznia 2006 r.³, na podstawie ówczesnie obowiązującej szóstej dyrektywy w sprawie VAT nr 77/388/WE⁴.
- (6) Stan prawny i faktyczny uzasadniający obecne zastosowanie przedmiotowego środka upraszczającego pozostaje wciąż bez zmian. Dlatego Łotwa powinna zostać upoważniona do dalszego stosowania specjalnego środka, o którym mowa, w określonym czasie.
- (7) Niniejsze odstępstwo nie wpłynie negatywnie na zasoby własne Wspólnoty z tytułu VAT,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ :

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE Łotwa zostaje niniejszym upoważniona do dalszego wyznaczania w okresie od dnia 1 maja 2010 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. odbiorcy jako osoby zobowiązanej do uiszczenia podatku VAT w przypadku transakcji związanych z drewnem.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Łotewskiej.

Sporządzono w Brukseli

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

² Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33.

³ Dz.U. L 25 z 28.1.2006, s. 31.

⁴ Dz.U. L 145 z 13.6.1977.